east is east and west is west

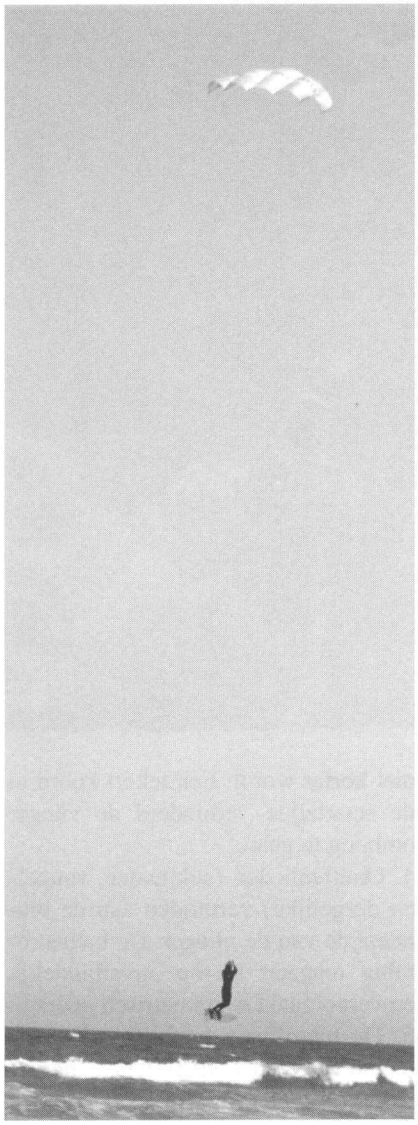

Deze woorden van Kipling, bekend schrijver en Nobelprijswinnaar, zijn wereldberoemd geworden. Zij vormen de inleiding van zijn statement, dat Europese en Aziatische culturen zo volkomen verschillend zijn, dat ze elkaar nooit zullen kunnen ontmoeten, ook al delen zij die ene wereld die wij aarde noemen.
Op tweede Pinksterdag dit jaar, op het vliegerfeest in IJmuiden, kreeg ik onverwachts het gevoel, dat Kipling het misschien toch wel mis heeft gehad. Niet omdat grote lucht en wolkenmassa's zich met zulke enorme snelheden van West naar Oost bewogen, dat vliegeren slechts voor de allerdappersten was weggelegd.....

Nee, hetgeen gebeurde op het binnenmeertje dat grenst aan het vliegerterrein, was debet aan mijn geestelijke ommezwaai. IJmuiden schreef historie, en niet alleen omdat Spaarnwoude zich daarheen had verplaatst! Dat vereist enige toelichting.
Jarenlang verbaas ik me er over dat op het recreatieve vlak (en niet alleen daar !)de mensheid zo in gescheiden wereldjes denkt. De wereldjes van de golfers, zeilers, voetballers, wandelaars, zendamateurs en vliegeraars om er maar enkele te noemen. Er schijnt zelfs een scheidslijn te lopen tussen de eenlijns- en meerlijns-vliegeraars....
Jaren geleden werd een gezamenlijke happening georganiseerd op het strand in 's-Gravenzande. Een vliegerfeest in combinatie met een catamaran wedstrijd op zee. Vliegeraars en zeilers, allen spelend met de wind. Bindende activiteiten als een gezamenlijke maaltijd op het strand, en de mogelijkheid om met elkaars "speelgoed" kennis te maken ten spijt, heb ik daar van enig onderling contact, laat staan uitwisseling niets kunnen merken.
15 jaar geleden liep op Scheveningen een poging hetzelfde te bereiken door een vaste vliegerstek te organiseren naast de "thuisloods" van de surf en zeilvereniging volkomen op niets uit.
En nu IJmuiden.
Een paar uur lang heb ik - en met mij opvallend veel anderen- genoten van een voor mij geheel nieuwe sport. Staande op een surfboard zonder mast, voortbewogen door een nieuw soort power-vlieger, wisten enkele enthousiastelingen de meest vreemde capriolen uit te halen. Als een waterskier met grote snelheid, schuimspattend over de plas schieten,maar ook metershoge sprongen makend, met plank en al hangend onder de vlieger, als ging het om een verdwaalde parapenter. Niet het minst respect afdwingend waren de pirouettes – of heten dat schroeven? - zo'n meter of vier/vijf boven het water, gevolgd door een ongelooflijk softe landing. Dit alles met als enige verbinding tussen sporter en plank een paar voetbanden. (afgezien van een aan de enkel verbonden verbindingskoord voor als er iets mis gaat.)
Iets van deze nieuwe sport zie ik nu ook op Scheveningen. Bij de vaste vliegerstek proberen ervaren power-vliegeraars weerbarstige brandinggolven te trotseren. Daarvan slechts gescheiden door enkele honderden meters kust pogen door de wol geverfde brandingsurfers op hun boards het vliegeren onder de knie te krijgen. De overheersende westenwinden drijven beide groepen naar elkaar.
Zou er zo voor onze kust nu weer een nieuw (recreatie)wereldje ontstaan? Het wereldje van de KITESURFERS? Wie vertelt daar eens wat meer van?

Gerard Scholtes, Den Haag.